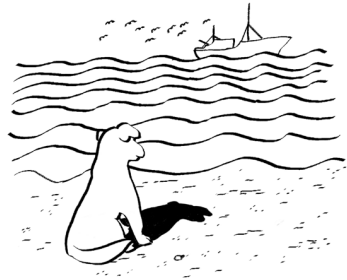

RÜZGÂRA BIRAKILAN
DİLEKLER

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2017
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024

RÜZGÂRA BIRAKILAN DİLEKLER

Lois Sepahban

Bu kitabın ilk baskısı, 2016 yılında, Paper Wishes adıyla Farrar Straus Giroux Books For Young Readers tarafından New York'ta yapılmıştır.

ISBN: 978-605-188-162-1

Metin hakları © 2016, Lois Sepahban

Kapak ve vinyetler © 2017, Beyaz Balina Yayınları

© 2016. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Farrar Straus Giroux Books For Young Readers'dan alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zarife Biliz

Çeviren: Ezel Dağlar Ergüden

Son okuma: Serpil Tütüncü

Kapak resmi ve vinyetler: Betül Akzambaklar

Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaacılık**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman-tepe Cad. No: 17 K: 4

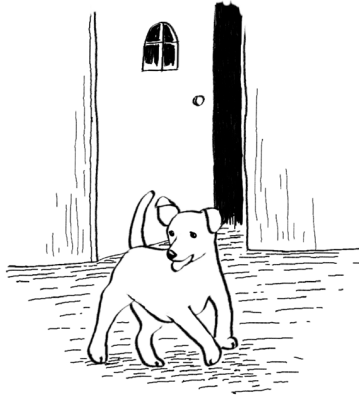
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

RÜZGÂRA BIRAKILAN DİLEKLER

Lois Sepahban

Çeviren: Ezel Dağlar Ergüden

Yazar Hakkında

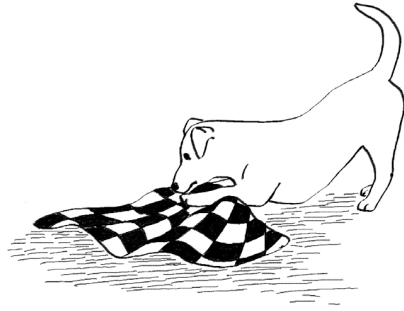
Lois Sepahban, Kentucky’de ailesiyle ve kurtarılmış bir çiftlik dolusu hayvanla birlikte yaşıyor. *Rüzgâra Bırakılan Dilekler* onun ilk romanı.

Çevirmen Hakkında

Ezel Dağlar Ergüden. Robert Kolej’i bitirdi. Bilgi Üniversitesi’nde Karşılaştırmalı Edebiyat okuyor. *İyi Kitap* çocuk ve gençlik kitapları dergisinde yazıları yayımlandı. *Rüzgâra Bırakılan Dilekler* yayımlanan ilk çeviri kitabı.

*Amir, Bella ve Julian'a
tüm sevgimle...*

*Ve bir çaresi olsaydı
bulacağını bildiğim Strider'a...*

MART

Dedem insanların her gün çıplak ayakla toprağa basması gerektiğini söyler. Annem ise insanlar ne isterse yapabilir ama benim kızım ayakkabı giyecek, der. Dedem ayakkabılarımı çıkarmamı söylediğinde annemin kızacağını söyledim. Sahilde, toprağın bitip kumların başladığı yerdeki kayamızda oturuyorduk.

Dedem güldü.

“Manami,” dedi, “annenin de ayakkabı giymediği zamanlar vardı. O haklı, ayakkabı giymelisin. Ama şimdi sahildeyiz. O yüzden çıkar onları. Yoksa kum ve tuzlu su ayakkabılarını bozacak. Annen ayakkabılarının kirlenmesini istemez.”

Haklı olduğunu biliyordum, ayakkabılarımı çıkarıp dedemin peşinden koyu renkli, ıslak kumun bitip denizin başladığı çizgiye yürüdüm.

Su ayaklarımı ıslattı. Ayak parmaklarımı kıvrıp bileklerim kuma gömülene kadar öylece durdum.

Sıçrayan tuzlu su damlacıkları balık ve yosun kokuyordu. Dedem ilerledi, arkasında yavaş ve sağlam adımlarının izleri kaldı. Dalgaların ayaklarını yalamasını izledim. Dalga çekildiğinde ayak izleri yok oluyordu. Sanki dedem hiç oradan geçmemiş gibi. Bir an huzursuz oldum. Tıpkı, dün askerler geldiğinde olduğu gibi. Ama sonra bana doğru koşan Yujiin'i gördüm ve dedemin ayak izleri aklımdan çıktı. Yine pencereden kaçmış olmalıydı.

Yujiin artık yavru değil, çok uzun zaman önce büyüdü. Ama koşarak geliyor, zıplayıp havlıyordu. Beyaz tüylerine kumlar yapışmıştı. Onu kucağıma alıp dedemin yanına koştum. Yujiin kucağımdan inmek için debeleniyordu, dedemin yanına gitmek için benden bile heyecanlıydı. Yujiin'i dedemin ayaklarının dibine koydum.

Dedemin yanındayken Yujiin yaşlı bir adam gibi davranıyor. Ortalıkta koşmuyor, zıplamıyor, havlamıyor. Dedem gibi yavaş yavaş yürüyor. Ama Yujiin o kadar hafif ki kumun üzerinde ayak izleri kalmıyor. Sadece çok dikkatle bakıldığında görülebilen lekeler bırakıyor. Yujiin bir ses duyunca kafasını eğip dedeme baktı.

Dedem, Yujiin'e bakıp kafasını sallayarak sesi kendisinin de duyduğunu belirtti. Dedeme buranın Bainbridge Adası olduğunu, gemi düdüklерinin hep duyulduğunu ve limanın sadece bir buçuk kilometre uzaklıkta bulunduğunu hatırlattım. Adamıza her gün gemiler yanaşır.

“Haklısın,” dedi dedem. “Ama bu gemi farklı. Bu bir savaş gemisi ve savaş gemileri limanımıza her gün gelmiyor.”

Tekrar huzursuz olup dedemin elini tuttum.

“Askerler neden geldi?” diye sordum.

“Savaş,” dedi dedem. “Savaş zamanında her yerde askerler olur.”

“Askerleri görünce korkuyorum,” dedim.

“Onlar da senden korkuyorlardır,” dedi dedem.

“Benden mi? Hiç korkutucu görüldüğümü sanmıyorum.”

“Senden. Benden. Hepimizden. Japon yüzlü, Japon isimli insanların onlara ihanet edebileceğini düşünüyorlardır.”

“Ama benim sadece yüzüm ve adım Japon,” dedim.
“Geri kalanım Amerikalı.”

“Orası öyle,” dedi dedem.

Kıyıdan uzaklaşıp kayamıza döndük.

Dedem kayaya oturdu. Yujiin onun yanına ilişti. Ben de arkalarına geçtim.

“Okyanusa bak,” dedi dedem. “Nerede başlıyor? Nerede bitiyor?”

“Anakaraya ulaşınca bitiyor,” dedim. “Tam burada da başlıyor.”

“Belki de,” dedi dedem.

Gelip giden dalgaları izledik.

Kıyıya vurduklarında çıkan sesi dinledik.

Dalgaların ritmiyle nefes alıp veriyordum. Midemin bulantısı azalıyordu.

Yujiin önce benim, sonra da dedemin elini yaladı.

Dedem Yujiin’e, “Hatırlıyorum da eski dostum, seninle tam burada tanışmıştık. Ben yalnız ve yaslıydım. Sen ise yalnız ve aç,” dedi.

Bu hikâyeyi çok iyi biliyordum.

Eski bir hikâyeydi.

Anneannem öldükten hemen sonra olmuştu.

“Okul vakti geldi. Gitmemiz lazım,” dedi dedem. Sesi alçak ve üzgündü. Yujiin kafasını eğip gözlerimin içine baktı. Onu kucağıma alıp kulağına, dedemin üzüntüsünü ben de fark ettim, diye fısıldadım.

Okula vardığımızda zil çaldı. Dedemi yanağından öpüp sınıf arkadaşlarımın yanına koştum.

Arkamı dönüp, “Görüşürüz!” diye bağırdım.

Annem bağırmamam gerektiğini söyler hep.

Dedem de, “Görüşürüz!” diye bağırdı.

Ama dedem bunu umursamaz.

“Manami!” Arkadaşım Kimmi eliyle beni yanına çağırıyordu.

Yanına vardığımda hemen koluma girdi. Kulağıma, “Askerler!” diye fısıldadı.

“Biliyorum!” dedim.

“Annem hepimizi hapse atacaklarını söylüyor!” dedi Kimmi.

Ryo bize yaklaştı. “Babam hepimizi Japonya’ya geri yollayacaklarını düşünüyor.”

Ryo’yu da, onun sırnaşıklığını da sevmiyorum. Ama Kimmi’nin annesi iyi biri.

Acaba askerler bizi götürmek için mi geldi?

“Gelin çocuklar,” diye seslendi Bayan Brown.

Birlikte okula girdik.

Koridordan.

Sınıfa.

Kimmi ve Ryo’nun söyledikleri yüzünden kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kimmi’nin yanındaki sırama çöktüm.

Bayan Brown bize bakıp boğazını temizledi.

Önemli bir şey söyleyeceğini sandım.

Ama o, “Sarah Beth, sıra sende,” dedi.

Sarah Beth ayađa kalkıp ezberden bir řiir okudu.

Sıradan bir okul günü. Herhangi bir salı. Geçen hafta ve ondan önceki haftalar gibi.

Ama okul bitince Bayan Brown bana, Kimmi'ye, Ryo'ya ve birkaç kişiye daha sınıfta kalmamızı söyledi.

Diğerleri montlarını giyip giderken gizlice bize baktılar.

“Çocuklar,” dedi Bayan Brown. “Bugün okuldaki son gününüz. Aileleriniz nedenini anlatacaktır. Şimdi eşyalarınızı toplayın.”

Bayan Brown'ın ailemi çok iyi tanımadığı belliydi. Onlar hiçbir şey anlatmaz. Dün gelen askerler hakkında bile konuşmadılar.

Hazırlandığımızda Bayan Brown tekrar, “Çocuklar,” dedi. Sesi titriyordu. “Bu sizin suçunuz değil. Bunu unutmayın, sizin suçunuz değil. Sizi özleyeceğim ve sizi tekrar görebilmek için dua edeceğim.”

Eve koşarak gittim.

Annem alnını kırıştırmış dikiş dikiyordu. Babam iplerin ve oltaların üzerine eğilmişti. Dedemle Yujiin ortalıkta yoktu. Herhalde sahildeydiler.

“Posterler var,” dedim. “Kasabanın her yerinde.”

Annemle babam birbirlerine baktılar.

“Posterlerde ‘*Tahliye*’ yazıyor,” diye açıkladım onlara.

“Posterleri gördük,” dedi babam. Hâlâ anneme bakıyordu.

Bir süre sonra tekrar işlerine döndüler.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

“Bayan Brown artık okula gidemeyeceğimi söyledi.”

İkisi de dönüp bana baktı.

Annem hemen yanıma gelip elimi tuttu. Babam masanın üzerinden uzanıp gözyaşlarımı sildi.

“Neden?” dedim.

Bir açıklama bekliyordum.

Ama onun yerine, “Üzülme,” dediler.

Ertesi sabah erkenden, dedem ve Yujiin’le birlikte sahile gittik. Yürüdük, yürüdük, yürüdük. Ama konuşmadık. Normal ama aynı zamanda değil.

Eve döndüğümüzde küçük evimizin kapısı açıktı ve içeriden mis gibi kokular geliyordu. Normal ama aynı zamanda değil.

İçeride, dedemle annem uzun uzun bakıştılar. Normal ama aynı zamanda değil.

Babam mutfak masasında oturuyordu. Normal ama aynı zamanda değil.

Normalde: Yürüyüş yaparken dedemle konuşurduk.

Normalde: İçeriden meyve ve et suyu kokuları gelirdi, yahni ve salamura balık değil.

Normalde: Annem ve dedem birbirlerine gülümserdi.

Normalde: Babam bu saatte teknede olurdu. Masanın başında oturuyor da olabilirdi ama bu kadar erken değil, akşamüzeri.

Her şey normalmiş gibi odama gittim. Eskiden bu odada ablam Keiko ve ağabeyim Ron'la kalırdık. Ama onlar artık Indiana'da. Earlham Üniversitesi'ne gidiyorlar. Ama yatakları hâlâ duruyor, ziyarete gelirlerse diye. Bazen geliyorlar da. Ama ağabeyim babam gibi bir balıkçı olmayacak; ablam da annem gibi, bir balıkçıyla evlenmeyecek.

Odamdaki yıkanma teknesi berrak, buz gibi soğuk suyla doluydu. Yüzümü ve boynumu yıkayıp sertçe

kuruladım. Yüzüm kızarıp parlaklaştığında kahvaltı etmek için ailemin yanına gittim.

Yujiin hâlâ dedemin yanındaydı. Dedemin sandal-yesinin altına kıvrılmıştı ama huzursuzdu. Kafasını kaldırmış sert sert bakıyordu, kulakları da havadaydı.

Annem yahniyi karıştırıyordu.

Babam bir liste yapıyordu.

Dedem Yujiin'in başını okşuyordu.

Bir demliğe çay koyup üstüne kaynar su döktüm. Demliği ve dört bardağı masaya götürdüm.

Geniş bir kâseye kepçeyle pirinç lapası koydum. Kâseyi ve dört tabağı da masaya götürdüm.

Bir tabağa meyve dizdim. Onu da masaya götürdüm.

Masaya oturduğumda annem hâlâ yahniyi karıştırıyor, babam hâlâ yazıyor, dedem de hâlâ Yujiin'i okşuyordu.

"Bir tuhafılık var," dedim.

"Hiçbir tuhafılık yok, ufaklık," dedi dedem. "Hepimiz buradayız. Birlikteyiz."

"Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyorum," diye ısrar ettim.

“Her şey yolunda, kızım,” dedi babam. “Çayını iç.”

“Anne?” dedim.

“Değişen bir şey yok,” dedi o da.

Yujiin’le bakıştık. O da bir tuhafılık olduğunun farkındaydı.

Hayatımda ilk defa o gün okul olmasını istedim.

Sonra hatırladım. O gün aslında okul vardı. Benim için yoktu sadece.

Kahvaltıdan sonra annem, bahçeyle uğraşırken giydiğim mavi tulumumu giymemi söyledi.

Bahçedeki bütün yabancı otları yoldum.

Annem bahçeyi gözden geçirip bana bir sepet verdi.

“Toplayabildiğin her şeyi topla,” dedi.

“Daha olmadılar ki,” dedim. Annem bunu benden daha iyi biliyordu. En az iki ay daha toplanabilecek bir şey olmayacak.

“Yeşilliklerin hepsini,” dedi. “Onları topla ve bir beze sar. Soğan ve sarımsakları kökle. Biraz toprakla birlikte bir yastık kılıfının içine doldur.”